

Người Dịch: Đoàn Thị Thanh Mai

Chương 29

“... Chuyện là thế đây. Todd không muốn tớ kể với cậu, nhưng tớ phải làm thế. Cậu đừng trách anh ấy. Là lỗi của tớ hết. Nhưng tớ đã tự hứa với mình là việc đó không bao giờ xảy ra nữa. Tớ sẽ đền bù cho cậu, nếu cậu cho phép. Tớ biết cậu sẽ ghét tớ. Tớ cũng ghét mình lắm. Nhưng tớ thay đổi rồi. Giờ tớ là một con người khác. Tớ sẽ bù lại tất cả những việc xấu xa tớ đã làm. Nhưng tớ chỉ muốn cậu biết là tớ rất, rất xin lỗi cậu.”

Ellie lắc đầu. Nàng im lặng lắng nghe trong khi Roo thú nhận tất cả. Đáng ra nàng phải nói sớm hơn, nhưng vì Roo đang khát khao thổ lộ hết mọi điều trong lòng nên có lẽ nàng không nên xen ngang và ngắt lời cô.

Giờ nàng nói, “Tớ không thể tin nổi.”

Roo xấu hổ, “Tớ xin lỗi.”

“Ồn Chúa.”

“Gì cơ?”

“Đó là tin tốt nhất tớ nghe được trong mấy tháng nay.”

Bị bất ngờ, Roo nói, “Sao lại là tin tốt được?”

“Vì chuyện giữa bọn tớ không ổn. Sai lầm hết cả mà tớ cứ giả vờ là không sao hết, nhưng thực ra là có. Tớ lại không thể làm tổn thương Todd được. Tớ chẳng thể kể với ai, kể cả cậu. Lúc đầu tớ còn nghĩ là chỉ vì lâu rồi không quen, nhưng không phải thế. Todd và tớ không bao giờ có thể là gì khác ngoài bạn bè. Và giờ anh ấy cũng biết điều đó. Ôi ơn Chúa, điều này thật tuyệt cậu không biết đâu!”

Mặt Roo ngậy ra. “Cậu chỉ nói thế thôi sao?”

“Ừ.”

“Cậu thật sự không giận tớ sao?”

“Không mà!”

“Nhưng tớ đã làm một việc kinh khủng.”

“Này, tớ có bỏ qua vụ gì không?” Ellie nói. “Cậu ngủ với anh ấy chưa?”

“Chưa!”

“Cậu hôn anh ấy chưa?”

“Chưa, nhưng tớ rất muốn! Tớ suýt hôn.”

“Ừm, giờ thì cậu có thể làm thế. Cậu có thể làm bất cứ điều gì cậu muốn với anh ấy. Bao nhiêu cũng được.”

“Không.” Roo lắc đầu nguầy nguậy.

“Không cái gì?” Thực tình, hai người còn phải nói cái từ “không” này bao nhiêu lần nữa đây?

“Tớ sẽ không làm gì với anh ấy cả.”

“Nhưng tớ muốn cậu làm thế.”

“Ellie, tớ bảo cậu rồi. Tớ đã thay đổi. Tớ đã giao hẹn với bản thân từ hôm nay. Trước hết là không nói dối nữa. Tớ phải nói cho cậu sự thật, ngay cả khi điều đó có thể làm tớ mất đi một người bạn là cậu. Thứ hai là, nếu tớ không mất cậu, tớ sẽ tìm cách đền bù cho cậu. Và thứ ba,” Roo đếm ngón tay, “dù gì thì giữa tớ và Todd sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

“Nhưng như vậy thật là ngu ngốc. Cậu thích anh ấy. Anh ấy thích cậu.”

“Vậy tớ càng có lý do để làm thế. Đây là sự trừng phạt dành cho tớ. Nếu tớ hứa rằng sẽ không có gì xảy ra giữa tớ và Woody Allen, thì chuyện đó đâu có vẻ là trừng phạt, đúng không?”

“Cậu không cần phải trừng phạt bản thân.” Ellie cau mày, lẽ nào nàng chưa nói rõ hay sao? “Tớ mừng vì điều đó đã xảy ra.”

“Có thể, nhưng chuyện đó chẳng liên quan. Vấn đề là, tớ không biết cậu sẽ mừng, phải không nào? Tớ cứ dần tới mà làm thế.”

“Nhưng cậu có làm gì đâu!”

“Tớ để anh ấy ôm tớ.”

“Chuyện to tát quá nhỉ?”

“Được rồi, thế nếu không phải là Todd thì sao? Nếu là Jamie của cậu,” Roo nói toạc ra, “cậu sẽ không nói thế.”

Ellie nhìn cô. Cô nói cũng có lý. Thế thì, hy vọng Jamie sẽ không choàng tay ôm Roo ngay từ đầu.

Anh có làm thế không?

Em đùa đấy à? Không đời nào, triệu năm nữa cũng không, thậm chí nếu bọn mình ở Nam Cực cũng không.

Được rồi, không phải cường điệu như thế.

Dù sao thì, nhân nói chuyện về mấy ông chồng...

“Niall thì sao? Hãy nói với tớ là cậu không định tiết lộ cho Yasmin rằng cậu làm nhiều thứ hơn chỉ ôm chồng cô ấy đấy nhé.”

“Cậu biết không, tớ cũng đang cân nhắc chuyện đó.”

“Đừng có nghĩ đến chuyện đó!”

Roo trông giăng xé. “Đó không phải là ý hay à?”

“Ý tưởng kinh khủng thì có. Cậu không thể làm thế, không đời nào.” Ellie rùng mình khi nghĩ tới chuyện đó. “Cô ấy có con nhỏ và một ông chồng phản bội. Điều đó chưa đủ tệ hay sao? Cậu không được nói với cô ấy.”

“Ôi. Được rồi.”

“Hứa đi.”

“Tớ hứa.”

“Rồi. Tốt. Giờ lại đây.” Ellie đứng dậy và ôm cô một cái. “Mọi việc sẽ ổn thôi.”

Roo bật khóc. “Ôi trời, cậu tốt với tớ quá mà tớ chẳng xứng đáng. Tớ đúng là người tồi tệ.”

“Cậu không phải thế đâu, không phải.” Mái tóc vuốt keo lờm chờm của cô sờ vào giống như cỏ nhân tạo. “Cậu có lỗi lầm và giờ cậu đã học được bài học. Tớ rất vui vì cậu sẽ không gặp Niall nữa. Tớ còn vui hơn khi Todd và tớ không phải giả vờ là một cặp nữa. Giờ chúng tớ có thể quay lại làm bạn. Nhìn tớ đây.” Ellie lùi lại, nhìn chăm chú vào khuôn mặt đau khổ ướt đầm của Roo. “Đừng khóc. Tớ rất mong hai cậu thành đôi.”

Nhưng Roo lắc đầu, rõ ràng cô đã quyết phải trừng phạt mình. “Không đời nào. Sẽ không xảy ra nữa đâu. Tớ sẽ không cho phép việc đó xảy ra.”

“**B**ữa tiệc tối qua thế nào?” Nhân lúc nghỉ giữa các cuộc họp, Zack vào văn phòng ăn một miếng bánh mì nướng.

Ắt là anh sẽ hỏi rồi. Ellie nói, “Tuyệt lắm! Trời không mưa, ai cũng dễ thương, thức ăn ngon tuyệt. Tôi đã ăn bảy miếng gà samosa. Thế còn bữa tiệc ở Dorchester của anh thế nào?”

“Chắc là chán hơn nhiều bữa tiệc nướng của cô. Và rất buồn là không có món samosa.” Anh đã ăn xong miếng bánh mì nướng. “Tối thứ Hai có một sự kiện khác ở khách sạn Claridge. Cô có đi được không?”

Claridge ư? Tuyệt!

“Thứ Hai à? Không vấn đề gì, tôi đi được.” Ellie nhiệt tình gạt đầu đúng lúc chuông cửa reo, báo hiệu cuộc hẹn tiếp theo của anh.

“Tốt. Tuyệt. Tôi biết thế.” Tỏ vẻ hài lòng, Zack tung tăng bước ra khỏi văn phòng để mở cửa và đưa khách lên gác.

Ellie quay lại với công việc đánh máy. Nàng chưa thể nói với anh về Todd. Mới chỉ tuần trước, nàng còn nhắc tới Todd lần đầu tiên và khoe với Zack về việc hai người hạnh phúc bên nhau thế nào. Nàng hẳn sẽ giống một con ngốc nếu thông báo rằng chuyện tình cảm của mình đã kết thúc, chỉ vài ngày sau đó. Nếu nàng cố giải thích rằng nàng rất vui về việc đó, Zack sẽ không tin. Anh sẽ nghĩ nàng đã bị đá một cách không thương tiếc. Tệ hơn, anh sẽ cảm thấy nàng thật đáng thương. Nàng sẽ trở lại con số không, là một góa phụ được người khác thương hại và đối xử đầy khách sáo.

Không, giờ tốt hơn là không nhắc đến chuyện đó. Chả việc gì phải nói thật với anh.

Nhân chuyện nói sự thật, vẫn còn mấy việc phải làm rõ với Todd. Ôi, tội nghiệp người mẹ già của anh. Bà Maria sẽ suy sụp lắm khi biết tin con trai bà lại độc thân.

Càng có lý do để thuyết phục Roo thay đổi quyết định và từ bỏ lời thề của cô ấy.

Todd đến thẳng chỗ nàng từ cơ quan. Trông anh không thể ăn năn hơn được nữa. “Anh xin lỗi.”

“Ôi, anh lại bắt đầu đấy. Em nói với anh, đây là tin tốt! Chuyện bọn mình không thành. Cả hai đều biết điều đó. Chỉ là bọn mình khách sáo với nhau đến mức chẳng dám nói ra. Giờ chúng ta có thể thở phào và không phải gồng mình lên nữa. Chúng ta không cần đến vụ hôn hít phát sợ kia nữa.”

Todd thấy thoải mái ra mặt. “Ôi Chúa ơi, thật kỳ cục. Anh không hề nghĩ là chuyện lại như thế này. Anh không thể hiểu tại sao lúc hôn cảm giác rất... rất...”

“Rất kinh.” Ellie nói nốt giúp anh. “Không có ý xúc phạm anh đâu. Không phải tại anh.”

“Cũng chẳng phải tại em.”

“Chỉ là không hợp thôi. Giống như Marmite và sandwich dâu vậy. Hai chúng ta đều tốt, chỉ là không hợp nhau thôi.”

“Giống dưa góp Picalilli và sô cô la.” Todd gật đầu đồng tình.

“Liquorice và thịt lợn muối. Được rồi,” nàng xua tay, “chúng ta phải ngừng lại thôi. Em bắt đầu thấy muồn ỏi rồi.”

“Vậy chúng ta lại là bạn.”

“Anh biết sao không? Em đã thấy khá hơn nhiều rồi.” Nàng nhăn mặt. “Mẹ anh có thất vọng không?”

“Ừm, có, nhưng mẹ sẽ vượt qua thôi.”

“Đợi tới lúc mẹ gặp Roo đã.”

Todd thọc mấy ngón tay vào mái tóc. “Anh thề có Chúa, anh không hề biết chuyện gì đang xảy ra lúc đó. Anh đã dò đi dò lại trong trí nhớ, rõ ràng trước đó chẳng hề có chút dấu hiệu nào của chuyện này.”

“Em biết. Chuyện xảy ra như vậy mà không khó tin à? Em không nghĩ là anh lại thích cô ấy nhiều đến thế.”

“Chuyện là thế đấy.” Anh làm điệu bộ hồ nghi. “Anh thực sự không thích cô ấy. Vì cô ấy lảng nhãng với người có vợ. Nhưng rồi hôm thứ Ba... anh không biết nữa... cô ấy quá nghiêm khắc với bản thân và bằng cách nào đó mọi thứ đã thay đổi. Những cảm xúc này tự dung ùa tới. Cô ấy cũng vậy. Bọn anh chỉ biết thế thôi. Anh không muốn cô ấy nói gì, vì anh không thể chịu nổi ý nghĩ sẽ làm em tổn thương.”

“Anh thật dễ thương! Ông trời là Roo đã nói cho em. Nếu không bọn mình sẽ cứ tiếp tục đối xử với nhau một cách lầm lạc thế này cả tháng mất.” Ellie quạt quạt tay nhẹ nhõm. “Thực ra, bây giờ anh nên đi sang chỗ cô ấy.”

Todd ngần ngừ. “Cô ấy nói bọn anh không thể gặp nhau.”

“Ôi, là lúc đây thôi. Giờ thì chắc hết rồi. Đi nào, em sẽ đi cùng anh để cô ấy biết là mọi việc đều ổn.”

Trông anh không thoải mái. “Sao em không gọi cho cô ấy và nói thế? Rồi anh sẽ tự đi.”

“Không được! Em muốn tận mắt nhìn thấy cơ. Toàn bộ câu chuyện tình thú vị mới nhen nhóm này. Đừng có làm em mất vui” Ellie nài nỉ. “Chuyện này sẽ lãng mạn lắm đây. Em không thể đợi được!”

“**K**hông.”

Ellie thử lần nữa. “Roo, đi mà, mở cửa đi.”

Từ cửa sổ trên gác, Roo lắc đầu. “Tớ không mở đâu.” Tóc cô đang dựng đứng; cô trông giống một con mèo trắng bị điện giật và trên mặt còn mấy vết lem nhem. Cô đang tập trung mọi sự chú ý vào Ellie, và không chịu liếc qua Todd. “Anh ấy không được vào.”

“Nhưng mọi việc ổn rồi. Nếu cậu muốn tớ vui, hai cậu phải ở bên nhau.”

“Không đâu. Thực ra, tớ thấy khá là tổn thương khi cậu nghĩ rằng cậu có thể ép tớ bỏ cuộc. Đây không phải ý tưởng bộc phát, cậu biết đấy. Đây là con người hoàn toàn mới của tớ. Có đạo đức. Và cẩn trọng.”

“Vớ một cái áo phong bản thủ,” Ellie nói, vì phía trước ngực áo cô cũng có mấy vết lem nhem màu xám. “Mà cậu đang làm gì trên đó thế?”

“Tẩy rửa. Dọn dẹp. Tẩy uế cuộc đời. Mà này, anh ấy có mang xe tới không?”

“Anh nghe thấy em nói rồi đấy,” Todd nói. “Và có, anh có xe ở đây.”

“Rồi. Đợi nhé.” Roo biến mất khỏi tầm nhìn.

“Thấy chưa?” Ellie động viên, “Em nói với anh là không sao mà. Cô ấy đang xuống rồi.”

“Không đâu.” Đầu Roo lại ló ra. “Lùi lại đi, tớ nhắm không chuẩn lắm đâu.”

“Cậu định làm gì vậy?” Ellie nói. “Bắn bọn tớ à?”

Phụp. Phụp. Phụp. Ba túi đồ đầy ngộn đáp xuống vỉa hè. Một trong số đó, chưa được buộc chặt, thò ra chiếc quần jean in họa tiết da báo. “Nếu cậu muốn giúp,” Roo nói với xuống, “thì bỏ hộ tớ mấy cái này ở cửa hàng từ thiện.”

Ellie cúi xuống xem nhãn chiếc quần. “Chuyện gì xảy ra vậy? Đây là mấy món đồ ưa thích của cậu mà!” Hơn nữa, đây còn là đồ của Vivienne Westwood nữa chứ.

“Tớ biết. Giờ chúng có thể là món đồ yêu thích của người khác.”

Cái áo khoác da lộn màu tím thân yêu của cô, chiếc áo ren đen có viền nhung đỏ, váy trắng, thắt lưng da màu bạc... lục lọi đồng đồ trong túi, Ellie nói, “Ồi Roo, đây toàn là mấy thứ cậu thích nhất. Cậu không thể làm thế này được.”

Phụp, phụp. Ellie né người khi loạt túi tiếp theo bay trong không trung. Giống như đang bị mấy con mòng biển khổng lồ ném bom rải thảm vậy.

“Có thể chứ,” Roo đáp trả. “Tớ phải làm thế.”

“Ồi trời ơi,” Todd lẩm bẩm. “Hai ngày trước tôi yêu cô gái trong mơ. Tối nay tôi phát hiện ra cô ấy bị khủng.”

“Anh yêu cô ấy ư?” Ellie quay sang há hốc mồm trong khi Todd nhận ra anh vừa buột miệng. Tai anh đỏ dừ và anh bắt đầu giận dữ chối phăng. “Nghe này, ý anh không phải vậy, ý anh là có cảm tình, đừng hiểu là...”

“Tiềm thức của anh nói ra điều đó. Nghĩa là não anh biết anh cảm thấy thế nào.” Nàng chộp lấy tay anh. “Đừng ngượng, anh cứ nghe theo cảm xúc của mình đi.”

“Như anh nói đó, đó là trước khi anh biết cô ấy bị khủng.”

“Roo ơi, để Todd vào nhà đi. Anh ấy yêu cậu!”

“Anh ấy không được vào. Tớ muốn anh ấy đi đi.”

Ellie tiếp tục cãi cho Todd nhưng Roo vẫn không lay chuyển. Rõ ràng cô đã quyết tâm. Vì chẳng thể làm được gì khác, Todd nhét mấy túi đồ vào xe lái đi. Khi anh đi rồi, Roo mở cửa và nói, “Đừng cố làm tớ thay đổi quyết định, vì

chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Đây, thử cái này xem.” Cô giơ lọ nước hoa lên trời và xịt vào không trung.

Màn sương như những hạt tuyết li ti rơi quanh mặt Ellie. Mùi hương thật tuyệt diệu, mùi chanh Địa Trung Hải đóng chai. “Đây là chai Annick Goutal, của cậu mà.”

“Nếu cậu muốn, nó sẽ là của cậu. Lên nhà đi, tớ còn nhiều đồ trên đó lắm.”

Cô không nói đùa. Cả căn phòng đầy những hộp và túi đã đầy được một nửa. “Cậu lấy hết đồ trang điểm của tớ đi,” Roo vung tay bất cần. “Tớ sẽ không cần mấy thứ đó nữa.”

Cô đang để mặt mộc, mặc mỗi chiếc áo phông cũ kỹ bụi bặm và quần jean mài. Ellie nói, “Thôi rồi, thế này thì quá lắm. Cậu không thể bỏ đồ trang điểm được.”

“Nếu cậu không muốn, tớ sẽ tìm người khác. Và tớ cũng sẽ không uống rượu nữa. Có hai chai Sauvignon Blance của New Zealand trong tủ lạnh đó, cậu thích thì lấy.”

“Roo, cậu không cần phải làm thế này.”

“Tớ muốn thế. Thế này tớ cảm thấy khá hơn. Mà tớ vừa kiếm được một công việc đấy.” Cô rạng rỡ nói. “Mai bắt đầu.”

Ôi trời ơi. “Việc gì?”

“Tớ làm tình nguyện ở cửa hàng từ thiện trên đường Ormond. Chỗ nhà té bàn cạnh mấy đại lý du lịch đó.”

“Thế nghĩa là cậu phải đứng cả ngày đấy. Thế thì chân sẽ đau lắm.”

“Nếu mấy bà già nhỏ bé làm được, chắc chắn tớ cũng làm được.”

Cái này thì còn phải xem; mấy bà già nhỏ bé làm tình nguyện ở cửa hàng từ thiện xem ra cứng cỏi hơn Roo. Cô giống như hoa nhà kính vậy.

“Cậu có nghe tin gì của Niall không?”

“Không. Tớ chặn số của hắn rồi.”

“Cậu có thể trở thành người tử tế hơn trong khi vẫn hẹn hò với Todd mà, biết không?”

“Thôi đừng thế nữa. Không gặp Todd là hình phạt dành cho những điều tồi tệ tớ đã làm. Tớ đang bị phạt,” Roo nói.

“Thôi được rồi.” Ellie ngừng lại. “Bây giờ ra quán rượu nhé?”

“Không đùa đâu!” Roo dùng chiếc quần bóng màu vàng quạt cho Ellie một phát. “Không!”

“Cậu định đem từ thiện cả cái này à?”

“Có thể.”

Ellie nhảy tránh ra. “Tốt.”